

FÖLJEBREV:

Frågor om mitt arbete som jag arbetar med:

VAR GÅR GRÄNSEN FÖR VAD SOM ÄR EN RIMLIG RELATION MELLAN KÄLLAN OCH MÅLET NÄR GÅR ÖVERSÄTTNINGEN ÖVER GRÄNSEN FÖR VAD EN ÖVERSÄTTNING KUNDE VARA

Jag var trött och rädd och ville göra något annat.

Jag valde fyra andra texter som jag hittade på "Project Guthenberg" på internet.

Jag har tänkt och känt att det finns ett ansvar när jag översätter Imanes dikter. En risk att översätta på ett sätt som anpassar avgränsar beskär skär skadar som tolkar våldsamt som förklarar fel som vrider anpassar passar in som gör ett övergrepp (på Imane? på dikten? på autismen?). Och jag undrade om jag kunde hitta ett annat förhållande till källan jag sökte efter något som kunde vrida någon sorts *makt*

?

Jag sökte på hemsidan. Guthenberg är boktryckar : KONSTENS *fader*.

Innan dess: den handkopierade skriften genom klostren genom kyrkan genom dom i tron boende som inuti ett koster som inuti ett hem som inuti ett boende ägnat år *särskilda omständigheter*.

Jag föreställer mig Klostret som en plats för dom Autistiska.

(jag tror mig minnas att Joanne eller Clara skrev om det så, skrev om genealogin – gjorde dom våld när dom skrev så gjorde jag våld i min tanke vad gjorde min intention med handlingen vad man råkade göra)

Att närma sig ett språk som inte.....

Minns min läsning av Benjamins text om översättarens Upp-Gift.¹

¹ The Translator's Task Walter Benjamin

ATT INTE BRY SIG OM PUBLIKEN... Not only is every effort to relate art to a specific public or its representatives misleading, but the very concept of an "ideal" receiver is spurious in any discussion concerning the theory of art, since such discussions are required to presuppose only the existence and essence of human beings. No poem is meant for the reader, no picture for the beholder, no symphony for the audience. But what then is there in a poem – and even bad translators concede this to be essential – besides a message? Isn't it generally acknowledged to be the incomprehensible, the secret, the "poetic"? That which the translator can render only insofar as he – also writes poetry?

GÖR JU????

Translation is a mode.

The translatability of linguistic constructions would accordingly have to be taken into consideration even if they were untranslatable by human beings. DETTA: ÄR DET SPRÅKETS OMÄNSKLIGHET

Nonetheless the translation is later than the original, and in the case of the most significant works, which never find their chosen translators in the era in which they are produced, indicates that they have reached the stage of their continuing life [Fortleben]. The notion of the life and continuing life of works of art should be considered with completely unmetaphorical objectivity. OM TEMPORALITET OCH FORTSÄTTANDE... ,

////////till ajami:

Några spridda tankar om barn och kanske svar =)

Nå, upp-finnandet av tryckningen.

Att trycka.

Tänker på Temple Grandins Hug-Machine, kramande maskinen, apparaten, som en låda som applicerar ett tryck jämnt fördelat över kroppen Kramen som ett Tryck.

Nå, iaf, nu ett projekt på internet, jag kan söka på sidan, jag söker "sea" eller "ocean" eller "fish" jag minns inte.

Men hitta fyra texter som intresserar mig.

Hm... tänker på hur jag tror att barn för mig är väldigt kopplat till normer: neurotypiska och heteronormativa. Och jag VET att det verkligen inte behöver vara så. Att det går att göra föräldraskap queert och neuroqueert. Men att min känsla är att det finns så starka normer, för vad som är bra för barn. Och att jag tror att det kommer påverka föräldrar (nu alltså: mina vänner) oavsett hur en vill förhålla sig till dessa normer. Också att min känsla inför barn-föräldrar-konceptet är präglad av egen barndom. Som att jag är rädd att mina vänner ska bli den sorts föräldrar som jag haft - både i det jag tycker om hos dom och det som inte blir bra i vår relation. Jag är rädd för mitt barn-jag: och med det menar jag inte att jag är rädd för mitt inre barn, eller det barn jag varit, utan rädd för vad som händer runt mig - både för min skull, och för hur det påverkade mina föräldrar: alltså, rädd att vänners barn ska "göra ont" på sina föräldrar, alltså på mina vänner. Är det begripligt? Jag menar inte att skuldbelägga varken mig själv eller mina föräldrar i detta, och inte heller säga att hela min barndom var piss, men att den liksom är lite som ett slukhål för mig, som liksom tar massor. Delvis tror jag att jag inte vill "skaffa barn" (det är ett så konstigt uttryck!) för att jag är rädd att råka göra mot barnet vad mina föräldrar gjorde mot mig, och kanske ännu mer: att just RÅKA göra det, utan att mena, att råka göra något som skadar barnet, och också, råka bli skadad av barnet. Helt enkelt: rädd att det ska bli jobbigt för mina vänner. Heidi har pratat lite med mig om detta. Sagt saker som hon har tänkt är "förbjudna" att säga: tex, att ibland ångra att barnet finns, att inte blir glad när barnet kommer till henne. Också rädsla för vad barnet kommer få uppleva. Delvis i relation till egen erfarenhet och vilja att göra annorlunda. Tex: att vara uppmärksam på hur barnet kanske är autistiskt, eller på andra sätt inte är neurotypisk, och vilja göra något som blir bra för barnet - vilket leder till rädsla inför alla strukturer runt barnet: skola, dagis osv. Jag har andra vänner (inte lika nära) som är föräldrar till autistiska barn, där jag inte känner barnen, och inte vet hur vännerna är som föräldrar, men har tagit del av hur jobbigt det är med skola och så, liksom, att man som förälder måste "slåss för sitt barn". (nu paus, kanske kommer mer sen!! idag är tvättdag! Hurra!)

////

VAD GÖRA MED NATUR DJUR OCH HISTORIA

From this arises the philosopher's task, which is to understand all natural life on the basis of the more comprehensive life of history. And isn't the continuing life of works incomparably easier to recognize than that of creatures?

In them the original's life achieves its constantly renewed, latest and most comprehensive unfolding.

THE UNFOLDING!!!!

As the unfolding of a special, high form of life, this unfolding is determined by a special, high purposefulness. Life and purposefulness - the connection between them seems easily accessible but nevertheless almost escapes knowledge, disclosing itself only where that purpose, toward which all the particular purposes of life tend, ceases to be sought in its own sphere, and is sought instead in a higher one.

DETTA:

Thus translation ultimately has as its purpose the expression of the most intimate relationships among languages. Translation cannot possibly reveal or produce this hidden relationship; however, translation can represent this relationship, insofar as it realizes it seminally or intensively.

OM SPRÅKET OCH SAMEXISTENSEN

- This imagined, inner relationship among languages is, however, a relationship of special convergence. It consists in the fact that languages are not alien to each other, but a priori, and independently of all historical connections, related to each other in what they want to say

If the kinship of languages manifests itself in translation, it does so otherwise than through the vague similarity of original and copy. For it is clear that kinship does not necessarily involve similarity. In this context the notion of kinship is in accord with its narrower usage, to the extent that in both cases it cannot be adequately defined by similarity of origin, although the concept of origin remains indispensable in defining the narrower usage.

Söker ostrukturerat efter partier i texterna att arbeta med.

Jag hittar Francis Bacon (att bära namnet Bacon, förutom att vara den som skrev denna Atlantis, en upptäckandes resa en erövring av okända en utsatt främlings en grupp av okänd, så är FB en konstnär:

Francis Bacon (28 October 1909 – 28 April 1992) was an Irish-born British [figurative](#) painter known for his raw, unsettling imagery. Focusing on the human form, his subjects included [crucifixions](#), [portraits](#) of [popes](#), self-portraits, and portraits of close friends, with abstracted figures sometimes isolated in geometrical structures.^[1] Rejecting various classifications of his work, Bacon said he strove to render "the brutality of fact."^[1] He built up a reputation as one of the giants of contemporary art with his unique style.^[2]

jag undrar vad denna dubbla identitet gör med namnet)

Översätter en bit om Stranger's House.

Jag ville skriva om främlingen och kanske behövde jag översätta FEL för att skapa det rum jag sökte.

Var det fel?

Jag översatte en bit ur en bok om cirka onda andar, och en bit ur ett uppslagsverk om alger och sjögräs och fossiler och hur man arbetat med dessa och en ordlista om sjömansspråk på tyska.

Jag översätter inte för att nå en likhet med källan, vill sätta mig bort från referensen, en utvidgad rörelse, ÄR DET FEL? FÅR MAN GÖRA SÅ? Jag vill utnyttja översättarens position för att ta vad jag hittar det funna materialet ta vad jag kan få vad som ges och omforma göra till något som passa mig en *annan sorts anpassning*. Jag vet inte om det *ger mening? behöver det göra det?*

Jag inser att min tyska är ganska kass.

Jag arbetar med ljudligheten. Ibland slår jag upp ord.

Varför gjorde jag detta?

Tänkte jag behövde en paus från känslan av ansvar ville använda leken på ett hårt och roligt sätt. Jag vet inte.